

og Videnskabsmændene ere slemme i den Retning. Vi understøtte jo vore Videnskabsmænd for at gøre dem dygtige, saaledes at de kunne rette, og mange af dem rette stærke Angreb paa Religionen, derfor er det rimeligt nok, at de Herrer ogsaa lave en Anstalt, som kan apearere de Hug, som de statsunderstøttede Videnskabsmænd rette imod Religionen. Og nu har man regnet ud, at det vilde være saa udmærket at anvende 347 Kr. paa, at nogle af Landets Lærere kunde komme her ind til København og faa at vide, hvordan de skulde bære sig ad med at forsvare Kristendommen mod de Angreb, der rettes imod den. Vi fra Socialdemokratiets Side ere ikke gaaede med hertil. Det kan være, at det er, fordi vi have bedre Tanker om Kristendommen, end den højtærede Minister har, fordi vi tro, at naar Kristendommen nu har forsvaret sig selv i mange, mange Hundrede Aar, saa kan den ogsaa gøre det fremdeles. Og for øvrigt have vi jo alle vore Præster i Landet. Kunne de da ikke magte denne Opgave alene; skulde det være nødvendigt saadan at tage en 5—6 Lærere — eller hvormange det kan blive aarlig — herind til København for at give dem et Kursus i, hvorledes de skulde forsvare Kristendommen? Det synes jeg ikke; jeg synes, at dette er en ganske urimelig Bevilling, og derfor have vi foreslaaet at nægte dette lille Beløb paa 347 Kr.

Jeg gaar saa over til at tale om et Par Spørgsmaal vedrørende § 26. Her træffe vi en af vore gamle Venner, en god Bekendt fra mange Aar, nemlig Premierløjtnant Oluf Olufsen. Denne Mand dukkede frem i det politiske Liv i Rigsdags-samlingen 1897—98. Da henvendte han sig til Staten om at faa en Bevilling paa 8,000 Kr.; disse Penge skulde han have, fordi han havde faaet Lyst til at gøre en Opdagelsesrejse i Centralasien, Pamirlandet, hvor han vilde studere de høje Bjerge, som findes i Centralasien. Vi fra Socialdemokratiets Side gik imod denne Bevilling; for det forekom os, at det ikke var nogen specielt dansk Opgave at sende en Premierløjtnant ned at udforske Pamirlandet. Vi have selv ukendte Landstrækninger nok, navnlig i Grønland, og jeg synes, at have vi Penge tilovers til et saadant Øjemed, saa lad os udforske dem og lære dem at kende og saa overlade til andre at udforske Pamirlandet. Der synes jeg, at saadanne Magter som Rusland og England, der ere stærkt interesserede i Centralasien, kunde paatage sig denne Op-

gave. Men min Tale var den Gang som en Røst i Ørkenen; ingen vilde lytte til den; de 8,000 Kr. bleve bevilgede som en toaarig Bevilling, Løjtnanten fik de 4,000 Kr. og rejste af Sted. Næste Aar skulde han have de andre 4,000 Kr. Men saa kom Ministeren og fortalte, at de 4,000 Kr., som han nu havde haft, vare for lidt; det vilde være nødvendigt at give ham 7,000 Kr., saaledes at den første Bevilling, der lød paa 8,000 Kr., i Virkeligheden blev paa 11,000 Kr. Dermed troede vi, at denne Sag var ude af Verden. Men Aaret efter kommer Ministeriet igen og forlanger et nyt Tilskud, som blev kaldt et „yderligere“ Tilskud af 4,000 Kr. Og atter næste Aar kommer Ministeriet igen og forlanger noget, som det kalder et „Resttilskud“ paa 4,500 Kr. Det var gaaet til paa følgende Maade: Løjtnant Olufsen havde nu været ude paa denne Rejse og var kommen hjem, og det var gaaet ham som saa mange unge Mennesker, der sendes ud: han var kommen hjem med Gæld. Han havde paadraget sig en Gæld af 4,500 Kr. Nu er der i Grunden noget smukt og rørende i hele dette Forhold; ligesom en Søn kommer til sin Moder, hver Gang der er noget i Vejen, saaledes henvender Oluf Olufsen sig til Statskassen, naar han har Bekymringer, og der er noget i Vejen for ham. Han kom altsaa og sagde, at han havde paadraget sig Gæld, og han fortalte ærlig, hvordan Gælden var opstaaet. Han havde f. Eks. paa sin Rejse til Centralasien skullet have Audiens hos den russiske Kejser; men denne Audiens trak ud, og han maatte bo en Tid i St. Petersborg. Det er maaske en farlig og kostbar By at være i, saa der var gaaet adskillige Penge tabt for ham ved denne Lejlighed. Saa havde han en Hilsen fra den danske Hof til Emiren i Bokhara. Men da han kom derned og skulde hilse paa Emiren og bringe ham en Hilsen fra den danske Hof, var Emiren rejst bort, og Olufsen maatte rejse rundt i 14 Dage for at finde ham. Det kostede ogsaa Penge. Og saa havde han været udsat for forskellige Eventyr og Farer; der havde været Røvere efter ham, som vilde overfalde ham, saa han havde maattet leje 22 Mand til at passe paa sig dernede, og det kostede ogsaa Penge. Vi kunne altsaa forstaa, at han kom gældbetyngt hjem igen. Ministeren kom altsaa og forlangte 4,500 Kr., og det blev kaldt et „Resttilskud“. Nu stod Oluf Olufsens Rejse Statskassen i i alt 19,500 Kr. Men han har haft flere Penge end disse; han har fra andre Kil-